

תת"ע 5174/03 - מדינת ישראל נגד עזמנה סמיה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5174-03-18 מדינת ישראל נ' עזמנה סמיה
תיק חיזוני: 10250994711

בפני כבוד השופט אלכס אחטר
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עדי נויפלד
נגד עזמנה סמיה
נאשם ע"י ב"כ עו"ד נירה שבג

החלטה

בפני בקשה לביטול כתוב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם בגין אכיפה ברורנית.

הנאשם הועמד לדין על כר שביום 27.12.17 בשעה 12:10, נהג באופנוו ימהה מ.ר. 33-670-77 בכביש 9 ק"מ 1 מהירה צומת אליכן למערב, מבלי שהייתו לו או לאדם אחר פוליסת ביטוח בת תוקף וזאת בגין לסייע (א) לפיקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

ביום 9.4.18 בישיבת ההקראה טענה ב"כ הנאשם טענה מוקדמת בדמות אכיפה ברורנית כאשר לדבריה "משנת 2009 ישנה הוראה חד משמעות של משטרת ישראל לאכוף עבירות שהן עבירות של ביטוח בלבד, אלא אם כן מדובר בעבירות נלוות לעבירה אחרת". לשאלת בית המשפט ענתה ב"כ הנאשם "שכל העולם לא קיבל רק הנאשם קיבל". טענה מלומדת זו סמוכה לדבריה, על בדיקה שעשתה באופן אישי "בכל מאגרי המידע המשפטיים".

לצורך ביסוס טענותה, צירפה ב"כ הנאשם הנחות אגף התנועה הארץ שכותרתן "משניות את"ן לגבי אכיפת רישונות" משנת 2011 (להלן: הנחות אגף התנועה) וכן "פרוטוקול מס' 2 מישיבת הוועדה המשותפת לוועדת החוקה, חוק ומשפט ולוועדת הכספיים לפי חוק ביטוח רכב מנועי" הנושא תאריך 5.1.16 (להלן: פרוטוקול הוועדה).

אסמכותאות נוספות לצורך חיזוק /או ביסוס הטענה המקדמית לא הוגשו.

ב"כ המאשימה מנגד, טענה שכבר בפרוטוקול הוועדה השיב נציג המשטרה שיכל להיות שיירשם דוח בגין העבירה שבונינו וכי לו ב"כ הנאשם הייתה פונה אליה, הייתה מציגה בפני מספר כתבי אישום זהים המונחים בפני בית משפט זה, בגין עבירות דומות.

הגנה מן הצדק - המנגנון הנורמטיבית

טענה של הגנה מן הצדק, ואכיפה בררנית כחלק ממנה, עוגנה בסע' 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 הקובע כי נאשם רשאי לטעון טענה מקדמית, לפיה: "**הגשת כתוב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מוחותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.**"

עוד בטרם הוספה סעיף זה בשנת 2007, הוכחה דוקטרינת הגנה מן הצדק ונקבע כי זו תתקבל במקרים חריגים ונדרירים בהם "**המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור מהו לאין הדעת יכולה לשובלו**" (ע"פ 2910/94 יפט נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221).

אמות המידה לפיהם יש לבחון טענה של הגנה מן הצדק, נקבעו בהמשך בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' דר איתמר בורוביץ, פ"ד נט(6), 776 (2005) אשר קבעה בחינה תלת שלביות: השלב הראשון הוא זיהוי הפגמים שנפלו בהילכים אשר ננקטו כלפי הנאשם, השלב השני הוא בחינה האם קיום ההליכים הפליליים חרף הפגמים שנפלו פוגע חריפה בתחום הצדק והגינות ואם כן, בשלב השלישי נדרש לבחון האם קיימים אמצעים מתונים יותר לריפוי הפגם מביטול כתוב האישום.

טענה של אכיפה בררנית, התקבלה כנימוק לקבלת טענת הגנה מן הצדק וביטול כתוב אישום בג"ץ 6396/96 סימונה זקן נ' ראש עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3), 289 (1999) (להלן: "פרשת זקן"), שם נקבע:

"אכיפה בררנית (באנגלית: selective enforcement) אינה היפוך של אכיפה מלאה. לעיתים קרובות אין אכיפה מלאה, ו מבחינה מעשית אף לא יכולה להיות אכיפה מלאה, של חוק או תקנות. אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה. וכך גם אכיפה מדגמית. שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאים מוגבלים לאכיפת החוק. וכך גם רשותות מינימליות שונות, כמו רשותות מקומיות... אולם, מדיניות או הנחיות כאלה צריכות לעמוד מבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מינימלית, כגון, מבחנים של מטרה כשרה, שיקולים ענייניים, סבירות ועוד. אולם, אם הן עומדות במבחנים אלה, אכיפת החוק על פי מדיניות או הנחיות כאלה אינה אכיפה פסולה. אכיפה זאת, אף שהיא אכיפה חלקית, אינה אכיפה בררנית.

אולם אפשר שאכיפה חלקית תהיה אכיפה בררנית ו בשל כך גם תהיה אכיפה פסולה... ללא יומרה להציג הגדלה ממזה, אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשווון במובן זה שהיא מביאה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשפט מטרה פסולה, או על בסיס שיקול זה או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דעת, לاءם או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני. די בכך ששיקול זהה, גם אם אינו שיקול יחיד, הוא השיקול המכريع (דומיננטי) בקבלת החלטה לאכוף את החוק."

נטל הוכחת הטענה לאכיפה בררנית מוטל על כתפי הנאשם וכפי שנקבע בפרשת זקין:

"אכן, רשות מינהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית, כמו כל רשות מינהלית, מחזקת החוקיות. מי שמעלה נגד החלטת הרשות טענה של אכיפה בררנית, ולכן הוא מבקש לפסול את ההחלטה, עליו הנטל להפריך חזקה זאת... אם לכואורה יש יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית, מתערערת החזקה בדבר חוקיות ההחלטה המינהלית. כתוצאה עובר הנטול אל הרשות המינהלית להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית בררנית, בפועל היא מתבוססת על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את ההחלטה הרשות. אם הרשות אינה מרימה נטול זה, עשוי בית המשפט לפסול את ההחלטה בין שיקול זר או בגין פגם אחר שנתגלה בה, או לסת סעדי אחר כנגד הפגיעה בשווון, לפי נסיבות המקירה".

בע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדוי פרץ ואח' (פורסם באתר נבו), נקבע בין היתר כייסוס לטענה של אכיפה בררנית כלהלן:

"כלל ידוע הוא כי החלטה על הגשת כתב אישום צריך שתטעמוד באמות המידה של המשפט המינהלי, שכן שיקול דעתו של טובע הוא שיקול דעת מינהלי. בסיס השוויון בפני הדין הפלילי ניצבת ההנחה כי כל אדם העובר עבירה יעתן עלvr את הדין (בג"ץ 1213/10 ניר נ' י"ר הכנסת, פסקה 12 (23.2.2012)). חרף הנחה זו, מעניק סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי לרשות התביעה שיקול דעת אם העמיד לדין אדם אם לאו - שיקול דעת היוצר קשת אפשרויות סבירות. אלא שגם בגדר שיקול דעת זה, על הרשות לפעול בשווון. שוויון זה, כמובן, אינו טכני. פרשות נבדלות זו מזו במאפייניה ובנסיבותיה, והדין וההלכה הפסיקת מתיירים לרשות מרחב תמרון נכבד בהיבטים הנוגעים לאכיפה הפלילית, בכפוף לכך שהתוועע קיבל החלטתו תוך שיקילות השיקולים הרלוונטיים ושיקולים אלה בלבד, ופעל בתום לב, בהגינות, ללא הפליה ובסבירות (ענין גנור, בעמ' 507-508; ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (4.8.2008) (להלן: ענין פלוני)). בدل"ת אמות שיקול דעת זה, עשויה הרשות לבצע להימנע מהעמיד לדין אדם זה או אחר מטעמים טובים וענייניים. התביעה יכולה להביא בגדר שיקוליה שיקולים שונים הנוגעים לאינטרס הציבור; לשאוף למקד את אכיפתה במקרים חמורים; ושיקולים נוספים כיווץ באלה. סדרי עדיפויות באכיפה הם שיקול לגיטימי (בג"ץ 1161/06 תנועת "אנחנו על המפה" נ' שר הבטחון, פסקה 10 (14.10.2007); דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרנ' ב 719 (2010)). על כן, אכיפה בררנית אינה היפוך של אכיפה מלאה. למעשה, בשל מחסור אינהרנטי במשאים אנושיים וחומריים, אכיפה מלאה אינה מעשית ואנייה אפשרית. התביעה באכיפה הברנית אינה טמונה אפילו בהיותה חלקית, אלא בנסיבות הקשורים בהפעלת שיקול הדעת של רשות האכיפה (ענין זקין, בעמ' 304-305; ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל, פסקה 72 (6.3.2013); טמיר, בעמ' 96).

ההחלטה שלא להעמיד לדין - וכמו ההחלטה להעמיד לדין - היא חלק מהפעלת סמכות של הרשות בתחום מתחם שיקול הדעת המוקנה לה, והשאלה האם ההחלטה כזו עומדת באמנות המידה המתחייבת מן הדין מסורה להכרעתו של בית המשפט. כפי שນפק על-ידי חברי השופט (כתארו אז) א' גורניס, דרך המלך להעלאת טענות נגד פגמים שנפלו בהגשת כתב אישום (ובוגדרם גם טענה לאכיפה ברונית) הינה במסגרת ההליך הפלילי (בג"ץ 9131/05 ניר עם כהן יר��ות אגודה שיתופית קלאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והעסקה, פסקאות 4-5 (6.2.2006) (להלן - עניין ניר עם כהן); לדין נרחב בהלכה זו ראו מאמרו של גלעד).

מעין במסמכים אחרים צירפה ב"כ הנאים עליה שבנסיבות אגף התנועה נכתב כי "כלל אין לדוחו נגד עבירות של אי אחזקת וביתוח" וזאת, על פי מבוא הנהנויות, "במטרה ליעיל ולמקד את האכיפה האפקטיבית לעבירות חמורות המסכנות את משתמשי הדרך ובמטרה לפנות מועד משפט לעבירות אלו". מפרטוקול הוועדה עולה שסדר יומה של הוועדה, כך על פי הפרוטוקול, הינו "משתנים של פיהם יקבע תעריף הביטוח בענף ביטוח רכב חובה". בוועדה, ציין מר אליהו ברמי, אז קצין בוחנים ארצית במשרד לביטחון פנים, שכאשר שוטר עוצר אזרח ומקש מסמכים, הוא בודק אף את תעוזת החובה "אבל יש עדוף אם כן לרשות דוח או לא לרשות דוח".

לשאלת יור' הוועדה ענה מר ברמי שאין חובה לרשות דוח אך "יש מצב שירשם לו דוח. זה נתון לשיקולים של השוטר ולמדיניות" כאשר המדיניות נקבעת על ידי אגף התנועה אך רישום הדוח " תלוי בכל מיני פרמטרים". בטענה זו, נתילת ב"כ הנאים כאשר מצאה לנכון להציג את דברי חברי הכנסת בציינה כי המשטרה לא הולכת למשפט ומootרת על זה מראש והדבר מראה על אכיפה ברונית וזאת על אף שדברים אלו נרשמו מפי חברי הכנסת אשר ניהלו ביניהם ויכוח ולא מפי מר ברמי.

בדפים אשר הוגשו, נכתבו בבירור דברי מר ברמי שנושא הביטוח נאכף אך הדבר תלוי פרמטרים. מכאן הסיקו חברי הכנסת כי הדבר לא נאכף כלל אולם, דבר זה לא נאמר על ידי מר ברמי ואף לא השתמע בכך. יעיר כי, ב"כ הנאים לא מצאה לנכון לצרף את כל הפרוטוקול, מטעמה שלה, ומשכך, לא ניתן להיווכח מה הייתה עמדת מר ברמי לדברים אלו והאם הגיב להם בהמשך דין הוועדה.

אצין כי כאמור, נושא הוועדה הוא קביעת תעריף ביטוח חובה ומהמעט שצורף, לא ברור האם לדברי מר ברמי הייתה השלכה כלשהי בעניין זה, האם הוסיף דברים או כיצד וועדה זו נושאיה שיר' לעניין הנדון בפני. אני מוצא טעם לפגם בכך שב"כ הנאים לא מצאה לנכון לצרף את כל פרוטוקול הישיבה ככל שסבירה שפרוטוקול זה רלוונטי לענייננו. כמו כן, מצאתי לזקוף לחובת הסגירות המלומדת לכך שהפנטה לדברי חברי הוועדה ולא לדברי הגורם המקצועני, באופן שבו יכול היה להשתמע שהאמירה שהמשטרה מותרת על זה מראש נאמרה על ידי נציג המאשימה בעוד שלמעשהה, לא רק בדברי הנציג, מר ברמי, לא הוכחו כלל וכלל שהعبارة הנדונה בפני איננה נאכפת אלא שהוכיחה ההיפך הגמור.

לבסוף, ב"כ הנאים טענה שלא מצאה "בכל המאגרים המשפטיים" כתוב אישום שהוגש בעבירה זו בלבד. עם זאת, מבדיקה קרצה בת מספר דקotas, לא יותר מזה, שערכתי אני במאגר אחד בלבד מצאתי מספר כתבי אישום שהוגשו בגין עבירה זו כאשר עמדה לבדה:

תת"ע 2046-11-15 מ"י נ' עינאש (15.3.16 [פורסם בנבו])

תת"ע 4853-08-15 מ"י נ' אבו עאליה (16.9.15 [פורסם בנבו])

תת"ע 1773-03-16 מ"י נ' טנטש (30.3.16 [פורסם בנבו])

תת"ע 848-07-17 מ"י נ' שוויכי (2.11.17 [פורסם בנבו])

תת"ע 8794-11-16 מ"י נ' חגי (21.11.16 [פורסם בנבו])

תת"ע 3489-09-15 מ"י נ' ג' דואר (30.11.15 [פורסם בנבו])

תת"ע 1869-11-16 מ"י נ' נסראללה (12.12.16 [פורסם בנבו])

תת"ע 583-08-16 מ"י נ' זמר (14.11.16 [פורסם בנבו])

תת"ע 11139-11-17 מ"י נ' חטיב (24.1.18 [פורסם בנבו])

תת"ע 9765-06-16 מ"י נ' טלבו (30.8.16 [פורסם בנבו])

בבדיקה מדגמית ושטוחית זו, כוללת תיקום ממספר בתי משפט שונים, בשנים שונות, טרומ פרוטוקול הוועדה שצורף ואך לאחריו ואך זאת כאמור, ממשפטו היחיד. אם כך, לא ברורה טענת הסנגוריית שכל העולם לא קיבל ורק מרשה וכי בדקה זאת בכל המאגרים.

יתר על כן, ביום הדיון בתיק זה נדון בפניי נאשם אחר בגין עבירה זהה על פי דוח שנרשם במקום אחר, על ידי שוטר אחר, כחודש וחצי לאחר موعد ביצוע העבירה שבפניי (תת"ע 4880-03-18).

כאמור באשר לאכיפה ברורנית, לא די להוכיח כי רק כנגד הנאשם הוגש כתב אישום (שכפי שמצוין, נתון זה מסתר למגרי) אלא שעל הנאשם היה להוכיח כי בנסיבות ההבחנה ביןו לבין אחרים, הדומים לו בנסיבותיהם, שבגינה הוגש כנגדו כתב אישום ניצב מניע פסול. לא אחת נפסק, כי:

"...אין אדם העובר עבירה, יכול להתגונן בטענה שגם אחרים נוהגים כך. נהוג פסול
ובلتוי חוקי של הרבים אינם מכשיר את השרצ' שביידי היחיד (ראאו: ע"פ 2567/97
איילון רפאל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] דינים עליון, נה 62)
זאת ועוד, טענה בדבר אכיפה ברורנית אינה עילה לזכוכיו. (ראאו: רע"פ 9796/05 רן
אלדר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] 2005). לכך נוסיף כי לא כל אכיפה חלקיות
היא גם אכיפה ברורנית המקימה עילה של הגנה מן הצדק. על הטוען לנצל להוכיח
קייומם של שיקולים שרירותיים פסולים בסיסי ההחלטה להעמידו לדין... " (עפ' (ח'')
38251-01-12 א.מ.ו.ינ.ד. השקעות ובניין בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד לائقות

הסבירה [פורסם ב公报] (28.6.12).

אכן, שכיחות כתבי אישום בגין עבירה זו בלבד אינה גבוהה ממשם שלרוב, עבירה זו נלוית לעבירות אחרות דוגמת נהגה ללא רישיון, נהיגה בשכורות, נהיגה בזמן פסילה וכו'. עם זאת, אין זה אומר כי כתבי אישום אלה אינם קיימים וכי קיימת מדיניות חד משמעית שלא להגישם. הדרך להוכחת אכיפה ברננית אינה דרך בדיקת מאגרים והעובדת שתיק זה או אחר אינו מופיע במאגרים אינה אומרת שהתיק לא קיים. לא כל פסק דין מתפרק ולא בכל מקום. כפי שטענה ב"כ המאשימה, בפניה פשוטה אליה, הייתה מקבלת ב"כ הנואש כתבי אישום דומים המוגשים בגין עבירה זו בלבד.

לאור האמור, טענות ב"כ הנואש איןן תואמות את אמות המידה אשר מהוות את העילה למתן הסעד המבוקש ואף אין מבוססות. משכך, לא הצלחה ב"כ הנואש לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליה בהוכחת הטענה לאכיפה ברננית. נטל זה היה מוטל על כתפי הנואש, שהרי נקודת המוצא היא כי אכיפה חלקית אינה אכיפה ברננית (ראה עת"מ (ת"א) 14-02-14 מורים ברמר ו - 8 אchip, נ' עיריית תל אביב [פורסם ב公报] (19.05.2014), ת"פ (ח'י) 14-05-14 מדינת ישראל נ' שמעון גפסי [פורסם ב公报] (23.03.2015), תפ"ח (ח'י) 22427-06-14 מדינת ישראל נ' נסים בוחדנה [פורסם ב公报] (19.11.2014)).

לא זו אף זו, אף המסמכים אותם צירפה ב"כ הנואש, שלדעתה תומכים בטענה, מוכחים אחרת. כאמור, מר ברמי אישר בזועדה כי העבירה נאכפת אך הדבר תלוי פרמטרים. מהם הפרמטרים זאת לא פורט בשני פרוטוקולאותם צירפה ב"כ הנואש אך כאמור, אין בכך כדי לשיע לטענת ב"כ הנואש. ניתן להניח כי הפרמטרים כוללים עבר תעבורתי של הנהג, נסיבות היעדר הביטוח וכו', פרמטרים אשר מחויבים מכוח הפעלת שיקול הדעת של השוטר בשטח.

בנוגע למדיניות אגף התנועה הארץ-ישראלית ב"כ הנואש, הרי שמדיניות זו הופצה לפני כשבע שנים אך נוכחנו לדעת שהעבירה אכן נאכפת, הן בבית המשפט והן בדברי מר ברמי בזועדה. יתר על כן, מטרת המדיניות **לייעל ולמקד את האכיפה האפקטיבית לעבירות חמורות המסתכות את משתמש הדרך ובמטרה לפנות מועד משפט לעבירות אלו** והרי אין לשוכח שעסקין ברוכב אופנו אשר נהג בהיעדר ביטוח. בית משפט זה עד לתופעה רחבה של רוכבי אופנו הנוהגים ללא ביטוח מושם יוקר פרמיות הביטוח אך כאשר קורית תאונה, אף אם תאונה קלה אשר לא הייתה נותנת אוטומטית ברכב פרטי, הרי שרוכב אופנו ניזוק קשות, פעמים רבות עף מאופנו ונוסה בתוצאות טרגיות, אשר היעדר ביטוח מטיל את עלותן על כלל הציבור. עניין זה יפה לתאונה עצמית של רוכב אופנו ושביעיתים כאשר מדובר בתאונה בה מעורבים נוספים אשר לא יהיה להם ממי להיפרע.

בע"פ 12/6328 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח', אשר הוזכר לעיל, נקבע בין היתר לעניין שינוי מדיניות אכיפת הרשות, כדלהלן:

"רשות רשאית להגיע למסקנה כי מדיניות שבה נהגה בעבר אינה מתאימה עוד. מדיניות מוטעית אינה צריכה להיות על כנה עד עולם, והרשות זכאית לשנות ממנה. כפי שנפסק בע"פ 4596/05 רוזנטstein נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353 (2005):

"התביעה הכללית - ככל רשות ציבורית אחרת - רשאית לשנות מדיניותה או מהנהנות שאימצה, ככל שהוא טעם ראויים. לאיש אין הזכות קנויה, כי מדיניות פלונית

תיוותר על כנה אף בנסיבות בהן מוצדק לשנות ממנה" (שם, בעמ' 374; ראו גם: עש"מ 5205 פרנס נ' יושב-ראש רשות השידור, פ"ד נו(2) 9, 21 (2001)).

עם זאת, ככל, על רשות האכיפה לתקן מדיניות אכיפה שנמצאה כורעת לשנותה תוך יצירת הסדרי ביןיהם או מגנון המתריע על שינוי המדיניות (טמיר, בעמ' 188). כך גם מורות הנסיבות הייעץ המשפטי לממשלה, שעודכו לאחרונה בשנת 2003: "שינוי המדיניות מן הראי שיעשה באותה דרך בה נקבעה המדיניות, ובכלל זה לעניין התפוצה והפרסום, ייכנס לתוקף ממועד השינוי או ממועד מאוחר יותר, שייקבע במפורש" (ראו: "הצורך בקביעת מדיניות מרכזית של חקירה ותביעה בתחום העונשין" הנסיבות הייעץ המשפטי לממשלה 4.1002, 4 (התשמ"ו)).

בעניינו, המדיניות המשפטית הנכונה אינטרס הציבור המ לוודא כי רוכבי אופנוו, ככל הנගים الآחרים, ינהגו בכל רכב מבוטחים כדין, עניין זה אף תואם את מטרת מדיניות האגף הארץ-ובנישות המקורה הקונקרטי הנדון בפני, לא מצאתו כי נפל פגם כלשהו במדיניות האכיפה של המאשימה ואף לא מצאתי לנכון להיעתר לسعد המבוקש חרף שינוי המדיניות כפי שהותוויתה בהנחיות הטענה משותה 2011, עם זאת סבורני כי טוב תעשה המאשימה אילו תרענן נוהל זה בהתאם למדיניות האכיפה.

לאור כל האמור, אני קובע כי בעניינו, הנאשם לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו, ולא הוכיח כי המאשימה סטהה מדיניות האכיפה באופן שיש בו כדי להעניק לו את הסעד המבוקש, אך שייקבע כי בעניינו התקיימה אכיפה בררנית, (לענין זה אזכיר כי בפסקה נקבע שלא כל סטייה מדיניות עולה כדי אכיפה בררנית), על כן אני מורה על דחיתת הטענה.

ניתנה היום, כ"ג איר תשע"ח, 08 Mai 2018, בnockחות
הצדדים.